

att hänföra menniskan till Mond. När en frunt
fjuts man vill hämnas, på hämnas han men
ändels på sin rival. Någon gång drabbar
hämlden den atragne älskaren, men
fjällen mändar han sig själv. En frunt
quinnas tar ofta af sig själv för
att den igenom hämnas på sin rival för
makare ibland mändar han sin atragne
älskare, men fjällen hämnas han på sin
rival. Manne den föse att hämnas rival
på sin fjäll ark sin älskling. Det är hemligen
den atragne älskaren, som fört bort
Curtis fra en annan.

2. 2. Flordonsdjesjulen. och ätata kärlek.
 975. Denna basjon är mäktigast i ung-
 clomern, och har som angafvade grund
 i fädjeladelarne och Malley på "afjungs-
 drift" "kärndrift" "fläkt drift" som märkade
 i o. flyghiten, tillfänd. skulle hafva varit
 utaf fjord, dundertand. hufver i fins. Bihel
 förklarings påttas, att menniskor i
 nämde Elufjord, hade kunnat upphylla
 sin äktenskaps pligt utaf blygdel. Menni-
 skans afsyn. "Detta tyktes antyda en "fla-
 tes gure naturalis" som är närmast djuren,
 chunn en viss Anatarnid blygdel i
 uppfala fude af studentens: "Naturalis
 non sunt turpia, modo occulte fiunt." Ut
 menniskans civiliserade tillfänd skulle en
 sådan handling uti menniskans afsyn
 vara den flästa skamlöshet, och fara
 blygsamhet. Kärnan på det högsta.
 men denna dygd blygsamheten är ju alltid
 en följd af civilisationens tvareft den
 råd finligheten eller menniskans djuriska
 natur. Uppåttas, der öfvermåttas blygsam-
 heten af skamlösheten. Se Högström
 om Abgalom, och påfuen Alexander den
 81, som lät 50 nakna konor dansa offen-
 teligen. der firades lampens bröbrän
 af helt andra motiver, än af en falsk
 Religions kärsta, som någon gång un-
 tat till förnemi. men vunderns indome
 och påfuen lät och några käftares för-
 villelse, utfaller alltid dika. W

§ 76. Om kärlekens finliga och moraliska Elementer, se §. 211. Genom det gjemmatiska blodet, frälles lefvorn från villråds tjuren, prorigeror den Egastiska passionens upväckelse. Utan tvifel öfverträfs bristen i sammanhang med lefvorn allidestund Egaismen är störst under brunsten. Kärlekens finliga Element verktyg för den finliga sjä lefvorn (§. 200). Och upväcker den Egastiska Passiones, såsom i uventjuckavrede hat. Hvar kvinnan är både framtjuckavrede och hatit förre än hos mannen. Beskifet en för en händelse, som visar henne förföriskt ginnahatet kommas på icke, som sätta sig emot hennes hordom drift. En händelse i planier ville gifte sig i Levorn med en händelse, hvars pådel sätta sig emot gifternatet. Äfven det ta matfärd blef störrn på de finnat, att han mörkade sin Fader, och stekte Hans hjerta på brinnande Kol. samt at den det färdigstekte ta Faders tjur, der för man kunde tillit hat för doms öfverträfs upväcker, när han hindras hant. Den hugliga hvarn kan inte på någon som vits på den an dagnarens hvarn på den på ett fat. Ett färdant hat vare somat taktant om icke hordom ämnat verkade på lefvorn.

§ 77. Kärlekens moraliska Element är det gjemmatiska (såd blandade) blodet, som uttjucas en egen verkkan på hjertats fibror, sedan det blifvit videne förändradt i lefvorn. Detta "gjemmatiska" blodet verkkan på hjertats fibror. (som för printery verkkan på hjertats) och upväcker den en angendom händelse, som kallas den rena kärleken, nyttning. Den rena kärleken är ibland på mäktig, att den äfven träffas alla andra kärleken, kärleken moraliska Element

(det gjemmatiska blodet) gör starkare intyget på hjertan om det finliga Element, så att de älskande kunna förfälska den finliga nyttning (§. 211). Mannens Egaism blir på kufvad att den statta, mannen kan ligga fäst en viding för sin älskanne föllis. Ambitionen i kufvas af kärleken, så att de älskande kunna fördraga många chikaner för sin kärlekes skull. Egennyttnas mäste och dukt under kärleken, så att de älskande kunna umbära många lidenhetes och många ägnadhetes på sin kärlekes skull. Många upoffra sitt lif för sin kärlekes skull, och en del äro på druckna af kärlekes hufset, att de kunna sig vara "loft i främ Världen", och välskedda att äga på det att ingens olycka må störa deras färlhet.

§ 78. Den rena kärleken var iisforligen ämnad att gifte ett himmelrike på jorden, men genom att hjertans djuphet, hatit gjemmatiska förre och många äktenskaps till ett jordiskt Helvete. Dertill äro många orsaker. Först sakna de naturliga, mynniga Religions kärleken, som är kärleken makt. Kärlekens skanna är Wka flykt, som funnen vid den äkte, Wka Religionen till makt. Utan Religion kan kärleken, dusna inte påfäst i haren. Äfta blir kärleken stut öfver sin månad. Detta skanner de af, att makarne sja kont på kärlekesämne på den finliga vägen. Egennyttnas är också en stor fiende till kärleken. Så länge kärleken är ren och glädande, mäste Egennyttnas ge sig åt batten: det blir då ikke fråga om mätt och dito makarne emellan. de lefva på vite "Ammonitionens brukliga penad."

§ 79. Men så framt kärleken funnen i hjertan, så börja de att nyttig om

Spannnycklarna. Den ena säger: "du hade ingen
ting, när du kom i mitt beg." Den andre säger:
"Jag du vill min vän, men här skall jag
fin." Hufvudsaken är: Mannen börjas
smutta till tröst. Jär, hans beträffande. När
han inte för tröst för hufvudsaken, gärande
måste han gå på kragen, och säga sig en
och då är det först med gännsjans. Den
ligger äkten skapad i själen. Förhållanden.
Men det är inte sant, att han ligger i
der fängelse, utan i kragen och förstås mer.

983. Ett människans aförelsefärd till
vars måkända hennes passioner på inriktade
de att det finliga Elementet alltid matades
af det moraliska. Så förhåller det sig ännu
oftare med det moraliska och finliga Ele-
mentet i kärleken, att den rent djuriska
driften helgas af den äkta kärleken. Den
äkta kärleken: ett lagligt äkten skapad är
inte någon synd, fäns inte något känslo-
stärkes, inte omat samfundet, inte heller
omat förnuftet. Men hund kärleken
eller det rent finliga, den djuriska driften
är oanständigt och förnuftsvidrig, men
med en människans känner en utspinnig
bränd (Luther), ett brinnande begär. Den
den kättsliga. Lusten njutning: så har äk-
ten skapad ett förnunda fallit, blifvit ett
barn medel annat dess skapliga Natu-
ren. (Luther). "Det är bättre giftas än brin-
na." (Paulus). Liksom ett förnunda måste
bötas med ett mindre, då ingenting

bättre finnes: så borde äfven äkten skapad före-
byggas. Det Allmänna könsdet hvilket
är för Allmänt: stora verlden men ju me-
re verlden brinner sig af utlösning
och civilisation, desto mindre samfundet
grann till, den. Äkten skapad för att
och utlösning, rättare "härskarskapet"
benämnas.

984. Natfylleriet är ingen syndsak för för-
lig, för människans skapad, som det mer och
mer äfven handtagande könsdet som
gör för många kvinno och barn olycks-
neder här. Stiden. Den vorreniska järn-
damen blir och mer och mer till
i städerna och på landet. Kommanne på
våra ögar utom förnunda värld och blifva
den igenom ett plågans för skänkhet.
Fattigdamen tillåtas genom det allmänna
brist, och könsdet. Och besynnerligt är det, att
dena driften inte attager, chumt människans
till race mer och mer förjämres, genom
det naturliga utspinnit. Det är ett bevis
på människans skapad, ytterligare förnunda
att nya skapad nya läster och bratt
tillåtas med den för, något bevisade utlös-
ning och civilisationen. Det land mindre
civiliserade Nationer, som föra ett
förnunda befriadt, förnunda
skapad fallan vänta barn.

985. De afeder till hvilka man dock
inte är utspinnaren, hafne om som
"teallat. Orani, cheironiani, masturbation
och utlösning, masturbation, manifest
praktis." Det är ett. 986. Den skapad
till, eller hjälpe skapad är mycket

allmän ibland ungdomen af båda könen.
Fälskande minnelse af Descartes förtjusna anse-
nad. "En natt" som verldens konigt, för
en Gud betänker sig på att i sinnet göra den
för att hämma de allmänna fedepänder
vet. Efter syndafalladen, då menniskor
na förgiftade sig, utbrände de ontast
förberget, till och med det utvalda fah-
ket hänga sig tygellöst åt aktyfketen
Fälskligt nedstortade Himmelskärlet
Sodarn och Gammorna. Fälskligt vifade sig
Hervans vrede till nya straff. Aktyfketen
hämman ej sina hägningar, och malade
är frändigt dyrtad. Sadamen utspred
äfers hela Gnekeland. Filasofernas
skolar blefva tomhull för alla utfrisp-
ningar. --- Då Romy hurskare lifvit
medta på namliga njutningar, upstak-
te de de lägsta medel, för tillfrids ställen
det af deras nåa djurifketen. "Vi böne en
dast tillägga, att Sodamen, är mindre namlig
ibland abildade Nationer.

983. Samme Descartes anför på sin anse-
nad till aktyfketen. "öfplighet, retande eller att
för äfverflödigt på sin, inflytande af värden
pubertet, peniaden på båda könen.
Äfvervigt af Cerebro genital systemet,
hos nervösa eller sanguiniska af-
vendt uti Cirkulationen verkar på
keten, blifven på Religion, exempel,
smittande kraft, latja". Descartes p. 773.

Vi böne onast tillägga, att sedepänderfuet är
alltid stämme i staderna är på handtygden.
Uti vilka aflägsna Skogsskogen i färrige
före kammar faller äkta häns, skräp
för kallade fängslar äro äfver att tyg-
liga. Det är ridens häns och Gammalt på
digheten, färs äfver den, och på färs
den. Prandflikas kommer att äfver i färs
då är det förbi med Remy dyg.
984. Vi böne ick emna anmärkt, att på färs
fretellus för quinnar, kammar från man-
håll, bland hvilket många betragar den
äktetagna quinnar, med äktet skaps
läfte. hvilket är det största betrag en färs
någon skaps har begå. många befunde
quinnar blifva gendert detta betrag
vi olyckliga för tid och evighet. och
civiliserade männen har med att
föredra den enpaldiga quinnar
men har ick med ett tag kunna till
äktet. Detta är ingalunda något bevisat
på, att uppastnan och civilisation
kan förändra menniskans vilja, eller föränd-
ra menniskans moraliska karaktär.
Historien visar, att sedepänderfuet
kammar i färs de bildade och halbildade
då, till de enpaldiga.
St. Lagnens anda.

985. Lagnen är förnamligast ambicio-
rens tygste anda, menniskans märke
liga för att ick blifva onäst, för hvad
hvar är. Ambitionen lygnar ett begär
i viljan, att färs vara, hvad man ick

21. men då Lagnen är Alla djeflens tyngtesande,
 ja är det frunt att befrämja des angan.
 afvanden betjnas sig mest af lagnen, för
 att främja andra. Gynnyttat blir här att
 lagnen, för befrämjande af sina affä-
 ter. Handlaren, djefvulen förföras ikke
 kallas lagnen, för vinnande af sina
 ändamål. Med ett ord: Lagnen är Alla
 djeflens tyngtesande, och kan ikke vinn-
 ma i hand med någon af dessa djeflar,
 ikke heller kan han anställa sig till
 tjuf, Angel, man vet ju hetyg ikke, men
 man skall jätka hans angan.

986. Djeffulen är Lagnens fader, och när
han talar af sitt Egt för talen kan Lagn.
men han kan ikke öfverberisfas, ty det
tröttydiga i hans ord, kan alltid hafva
två sidor. När han säger, att minni
flang ågan skulle öpnas genom den
förbudna punkten, och han just
denigann skulle vara sig kända. Och
någon mellan gadt och andt, för när
dessa visserligen är för Lagn ty minni
känner, ännu ikke den rätta skilnaden mellan
gadt, andt, emellan rätt och orätt. Men
i denna sammanhänge kommer öfverens
uti Alla rätts frågor, ikke heller Janttes
na uti deras tillämpning: ett heres, ett
rätt och orätt ikke är riktigt klart
för dem, och detta förklarar Allman
uti Religions frågor men djeffulen

hade på tva nida rätt nte fitt föregifvande, att
denas ägarer öppnades, för uppfylljandet
af gadt och andt, på vänt uti rike
väsket Samvete, hvar detta uppfyllja.
987. När Sator föregaf, att jag skulle
väljiga Herman Miedt i ansehet på
var detta på tvektigt, att det hvar tydlig
de som väljigdelte och förbannelse och
emdan jag ikke kände Gud uten väljig
nade, på hvar ingon afvordeliga Sator, att
hvar gadt en lög. När Sator återade bikel
frukt och när hvar lögade hela världen
att Dräggur, på hvar Sator ikke der
keller afvordeliga, ty Sator har i andelig
matto Mäst äfver hela världen, tvadett
alla menniska, som ikke blifvit frädte
ifnån Djefvuleys våld, måtte gena Sator
med tankar and och gennigast, och en sådan
man som Jesu af Nazareth hade tättigast
hunnat på under sig hela världen, och
hvar velat nyttja sin Gudarlige mäst
och visdom, på att i Politiskt affpande
underkupa hela den då kända
världen. Alltså hvar Sator ingentide
beskydd eller med rätta dörig på sina
lög.

988. När Satan inbillas Nebukadnezar, och
Romeriska Kejsaren, att de äro Gudar, få
finnas han beskrif i Bibeln för denna sakt:
Jag sade: I ären Gudar, fattän detta är
sagt om Jafang Darrage som äro uplys-
ta af Guds anda, således ike en Signatur.
Och då Satan sjelf kallat för denna

Verldens Guds, och denna Verldens Furfu-
sam mägt påver i världen, på kan
han inte bestyrkas för lägnen, när han på
vidar och utlänger Guds ord att kan med
Bibelmått bevisa att det inte är någon
synd, att kasta sig från himmelen af
Templet, det vill säga: För en ärogen männi-
ska, är det ingen synd, att kasta sig uti en
ägonkonlig fara, för att vinna anseende
och mägt af en, finna, och den genom
verka på deras afventyglighet. Om Egennät-
dighet, dyfanten maktar denna Verldens
Vise, att människan har en fri vilja
att Egen viljan inte är hennes egen vilja,
att ingenting är godt utom den gada vil-
jan, s. v. På kan han inte der keller bestyr-
las för lägnen, ty det kan ju bevisas, att
människan i begynnelsen, inte hade nå-
gon Egen vilja, att han hade en frivilja,
och en god vilja, och den föne måste han
hafva en god vilja, ännu denna dag.

989. Den finaste lägnen, som alltid att man
af Samvete, och den inte bestyr, just dyfanten
ens list, att människan bli bedragen af
sig själv. (Egoismen, ambitionen) att taga
fanning för lägn, och lägn för fanning uti de
Allra värsta förhållanden till Gud. Ty att
en brattling, står och ligger inför Gatten,
den af blir ingen bedragen, men att en
brattling (människan) för den afven-
tygligheten, att hon är syndfri, genom
den goda viljan, den af blir utlängsen
bedragen; det är den finaste Egennät för-

dighet som förblinder människans Förnuft, och ingif-
ver henne en falsk afventyglighet uti hennes
lagaste angelägenhet. Då en lägn man kan
på den afventygligheten, att människan är "positiva
god", skulle han är "positiva ond", att omni-
man kan realisera sin frihet, och göra sig
själf god, genom sin fria vilja, då det likväl
endast är "konst som gör sig", på är det klart
som dagen, att dessa och dylika falska lägn,
som kasta sin innersta grund uti Egennät-
farkheten, äro ett verk af den förförande
Tidsanden, som förer människofjellet närmare
till det stora målet, Upläsning och förstö-
relsen i de hvar.

990. Den inre stora lägnen uppenbarar sig
iakt den, att då själva människans racen
bevisligen för sammas ifrån fjärr till fjärr,
tilltagas demonstationer, och passagerar
bränd, som innehåller fräkt till, som inför de
Hälsor, hvilken uti 19 seklet afstär en
teufinens, utbrutit i revolutionens rull-
nar, genom Egoismens brötar, i de hvar
hjetas, de politiska kamfsträffarna
berörarna sig af Upläsning och Upläsning,
likasom "Hälsor denna" "falska Upläsning"
Hälsor förkannerna den utbrutna
"Upläsning" som är en följad af den andeli-
ga förnattelsen i hela kristenheten.
Filosofernas falska begrepp om moraliska
tons "moraliska frihet" är en stor lägn, då Häl-
sen visar, att den andeliga träbarnen bli-
med, i varje generation föne. Det kan ju inte
rekas, att lasset och bratt tilltaga med varje ge-
neration, och själva människans racen har
blifvit afven fjärr för sammas. Om på något
ställe Gud och Hälten blifver på i agaren

fallande, att dess ofsalvliga Allmogens märkas
 sin andeliga afse, då uppmanar sig den andra
 stora ligheten. Hvarken som ick Allmoget vill
 försvaga sin saliska länga i de nya läckerna,
 utan äfven gör våld på mennesskornas samme-
 ten, genom den verldliga lagens magt.
 991. Så vida lögnen i Hypokrasier: moralen
 i Religionen, i politiken, hvar för sin
 innersta grund i Egoismen till knutkvarn
 för alla andra passioner hänföra sig. Så som
 till en prima causa: så kunna de med nåta
 göra den slutsat: i passionens länar, att lag-
 rens argari, knutket ick kan kunnat närmare
 bestämma, måtte vara ett sådant argari, hvar
 hertskhet beror af det andra argarierna.
 Vi vilja nämligen uti länas om passio-
 nerna först undersökta passionernas argari
 och därefter funnit, att Egoismen argari är
 det första, som bli synligt i mennesskan. om
 nu denna jämföres, hvar som afvansläse
 uti 8. 963 är antönt om Egoismen, såsom den
 första passion, som möjligen kan lysa, uti
 ett nägne existential förhållande, all den
 stund de andra passionerna ick kunnat
 ses såsom möjliga utan Egoismens förutgå-
 ning. så är det bra märkvärdigt, huru
 det psykiska och filosofiska ordningen af pas-
 sionernas räkenskift, afvikenstämmer. Den
 passion, som är den första och grundens för
 de afviga, måtte också först vatna uti
 begynnelse argon.
 992. I psykiskt hänseende, måtte af-
 vunden vatna efter Egoismen, så framt
 Egoismen kommer till slutet medvetande
 af sitt bestående af en högre magt,

som är lyckligare än kan själv. Ty om alla Egoisten
 none öfvergående af all högre magt, så kun-
 de kan dock ick vara utan ofsalut vid
 den af en lyckligare varels, som Egoisten
 ick kunde tillintet göra vare, ick de har en
 lyckligare varels. En obetydlig jordnaste till
 exempel mennesskan. Men för mycket gnusli-
 gare måtte afvunden vilja Egoismen, när
 kan, som vill vara absolut fri, hvar som sig va-
 ra bestående af en högre magt. Men i psykisk
 hänseende kan ick afvunden vatna för
 näring, driften, emedan själfuppehåll
 intillsten kan barnet, hänföra sig till ett
 skamliga lifvet, som måtte uppehåll
 genom näringar. Denna drift, som kan
 närmaste sammanhang med det vardliga lifvet
 upmärksam afvunden garfka tidigt hos barnet.
 993. I psykiskt hänseende måtte det andeliga
 naturligt säga näst efter afvunden, En, den som
 Egoismen ick kan för hvar som afvunden, all den
 vildhet, och därefter ambitionen, om, kan
 säga ännu bli kändt, genom hvar nedfättning
 i den Allmännas uplysning. Det påfallande
 Egoistiska filosofien, att Gud är så näst lyfadt
af en all hjälps och allt kunnande, att kan
ick kan säga, om detta förhållande må en
num i afseende på nämmande personer, med
knutket, ick kan stå i något slags förhållande
förhållande, så måtte dock det naturliga
förhållande, en kan en ygg, mäta Ego-
ismens afviken, den som borde den stora Ego-
ismen vilja vara så uphöj, hvar som att
smädelse, att kan ick abode kunna fara af
smädelser, men kan drabbat på jorden
ifrån den nästa till den lägsta, så
så mone om sin ännu att de ick tala att
en om sig, som de som nämna, or-
men säger man, är så handgerig, om

kan bli förtärad, att man söker rätt på dem, som
försläpstat kanon, och gör kanon så
knägg under samman.

994. Rent Psykiska Rasjoner, äro således Egoism,
Ambition, Lagn, som kunna
finnas uti andervärlden; och utan tvifvel
torde de finliga begärens Egenhet, och Ho-
neri hafva dragning motvarande i an-
dervärlden. Men detta lita kan pröfva
bestämmas. Hordans lusten är den finligaste
af alla våra rasjoner. Men af Trälsken
lära om Andares beskaftighet, tyckes pågå
att aflings driften fateras hos själarna,
afse på förfinnes denna drift hos mycket
gamla Rönslar, men gerighet, som till
tagas med anse, torde hafva något mot-
varande i Andervärlden. Indreft Ides
Skatt är, der är afse på Idet Hjertat.

A. A. De Amoraliska Rasjonerens verk
på Hjertat.

995. Vi måste här betrakta det amoraliska
Elementet i själan ett ömne, hvaraf själan består.
Själens är uti hvarken fragnens eller på-
ring substants, utan Accidens. Den kan uppstå
som hafva varit en Idé till Er. en fördrökt
Idé, eller en affärdning, som blifvit reali-
serad uti organiskt lita som amoraliska
affärdningar, men verkligen Upväckas ras-
joner, till de affärdningarna af en Rön
quinnas, kan Upväckas hvarlunda affärdnin-
gen af "actus veneris" kan Upväckas
den skenande aflings driften, affärd-
ningen af det rädsla vinet, kan Up-

väcka begäret hos drinkaren. o. p. v. Sålunda
kan en Förnufts Idé realiseras i organiskt
för en blifva en rasjon, till Rasjon,
verkeligen kunna upväckas rasjoner i
ningas, derom äro alla Trälsken, och
Filosofen kan inte alls påstå att
faktum. Jämför Petris Psychologi S. 275; och
i symmetri S. 138, betraktat följande an-
märkning på kammeret.

996. "att skickliga mystiskt framman hafva
genom att symmetriiskt försöka ka-
fig i betraktande af Christe lidande, och
förför genomlefa Rasjoner, historier, utan
hvar yttre inner kan på kroppen,
och till märken Signatur motvarande
Christe för." naturligt vis kunna vi inte
följa Filosofen, men äro vi till denna
punkt, ty ^{han} kan vill förklara, kan de-
ja märken upstätt, ja följ kan helt
kan till: "Själens kan plastiskt påtryckt
kroppens pregel af sitt inner tillstånd,
af denna förklaring bli inga blaken.
Såge vi fater fram den psykologiska syn-
punkten, ja finna vi, att rasjoner
Upväckas genom affärdningar, genom
Rasjoner förändras bladet, beständigt delat
och då om bladet, är det plastiskt amnet,
hvaraf angaren bildas, ja kan redan
deraf infes hvarlunda en affärdning
eller Idé kan realiseras i organiskt.
Då detta sätt lita pådelar märken förkla-
ra sig, afse på (Signatur) derest de ver-
keligen Upkamma på kroppen. Det bli

997. Gönar släka afskådninges kunna på
redes amoraliska passioner tyvärras. ur den
na synpunkt betraktad måtte fjenden
blifva en orsak till dödand. Då släka af-
skådninges kunna förderfva nattelkon-
na: det fundarfe angänfva på behöfves
man ike natteländigt förrethälla sig att
det dädliga giftet lög uti bönlet. Thuru
en fysifk depravation kan hafva en
moralifk depravation till följd. Sam
man kan finna af brennvinet verk-
ninges på Mannifkan moralifk
tillstånd. Men en moralifk depravation
kan afren hafva en fysifk deprava-
tion till följd. Sam nu släka afskådnin-
gar kunna realifera i angänfvet.
på må ingår flöta sig deräfva att vi
här betrakta det moralifke och amo-
ralifka under former af Elementes, eller
"ambas" ifam verka på de refpectiva or-
ganerna, och derigenom iättad komma
en fysifk och moralifk depravation.
998. Vi kunna derför ike bevisa, att
desa under äro fubftanser, men att de
verkeligen exiftera och verka på förm
kræfter, hvilka exiftera af obefriddig an-
tignar vi betrakta dem, på som blunda ex-
iftera, hvilka gönar mannifkans vilja

anden i: "ad ake nung.
999. Egoismens verkan på hjertat & 220. Ambitionen
999. De goda egenskaperna, som vill ^{må} vinna
på ambitionens läsnings, som skettning
vördnad, äro en product af denna passion.
moraliska ~~ambitioner~~ Element, och dess verkan
på hjertat. mindre skettning vörd är kedja
hänslan, när den uppenbarar sig, som
härskare till beröm och fröjden, kärlek till lyx
och grannlät; många älfver bögen, och
katar fanningar, och ~~är~~ verkan af ambi-
tionen. Att dessa skettning för sin egen älfver
da bursen. Det är en filosofiska fras som behöf-
ver förklarad. Om här med personlighet me-
nades sammetet, så kunde meningens rätta för-
sig. Men filosofiens förnämsta bursen alighet
är tömhet, förstånd och vilja, jämte den egen-
rättfärdighet, som krossar i hans hjerta och
sammetet. Denna egenrättfärdighet fortgas
ingen skettning. vi måtte antaga, att allt
socialiskt i Ambitionen, är dess verkan
på hjertat. till ex. rådnaden på Jungfrum
kinder, anses för dygdens fäng, men dess är
lika till dygdens fäng, som till rådnaden
på mannens kinder, när han blir befunden

uti en framlig garing. En fader nätnad
 en verkan af ambitionen, som angripes
 tat och drifver blodet hastigt mot hufvudet
 i lifsom vreden. Det är skammen, som drifver
 blodet mot ansigtet. nätnad är inte dygling
 peng ruten brattfjätens fäng.
 1800. Det torde likväl vara ett rännare
 förklaras, huruledes ambitionen kan up-
 väcka en liberrättning: hjertat. Det är all-
 ment. Kint att hoka, som "littet berömdet
 af skammen" som naga fager, nätnad inte,
 afrenja en gammal färdig, som redan
 jakar, att skrytet begär, om en kordans
 djupulen berömt gammal, eller felfus af
 lings driften har upkost att verka, feds
 den framläpa konan har ambitionen
 eller hederskänslan alldeles försumvit, och
 jämte den farsna blygsamheten, som an-
 so för en dygd har glömmat. Men den dyg-
 diga konan har blygsamheten och hederskän-
 slan i behåll. I likväl har hon medvetande
 af sitt okryssa begär i viljan. Ett ägnat
 ord utvärker en afskådning som medelt det
 samband, som existerar mellan afskådnings
 organerna och hjertat, (nervus sympathet-
 ica?) utvärker en egen rörelse i hjertat.
 som drifver blodet hastigt mot hufvudet.
 Men den framläpa konans hjerta är na-
 dan för enervadt, eller för skarpt af det
 kordans ämne, som hon i jagit i sitt
 blod, att hennes hjerta fäster sig i fars-
 tighet, eller fiber netlighet, och den före-
 rådhar hon inte. Hennes samvete, är
 också dåfragt, att det inte har någon
 behaft att straffa henne för en färdig
 som blifvit löslig genom väsan. Den
 upkommer Gåddes ingen finid omkall.

det synliga begäret och blygsamheten, som en
utgörs och del af Rättsskippar. Uti den gamla
klärningen vilka finnas intet afkastat begär,
omkändt af den driften i likhet. och den som, när
när, har icke för ett öfvermåttat ord; men Rättsskip
någon, kenne för en gammal kaper, då skall man
något för, att ambitionens öfvermåttat vrede, som
eget förkastat, att den som blottat mot sin fränd
1001. Genomheten öfvermåttat i hjertat kärlek till
guds och renning: att den Genom verkeli-
gen älfes Guldskjempens, denna vittor
hans stora sorg, när han förloras från Egan-
dorn. Men det, som menniskan älfes, mest det
er enligt luther, hennes Gud, det må vara Guld
renningar, kläder, hästar, bänkar, hvar som Rättsskip,
fränder, förmånen som älfes för, förälska, men
en för sig, många fränder som älfes för, för
med sin Gud, som hvilken han inte vet om, är
med hans stora barn, hans stora hant af Tru
männor. Men talen om det, om den Genom
älfes Månnor, på älfes och tiggarens sin
trafos. Vi finna af denna framställning, att
de Genom påskanernas moraliska elegant
verkar på hjertat som ett Temperament. Man
samhet, och för en dygd, då den framträdde
sinn måttat till Rättsskip, men det framträdde
på motivet och ännu måttat med denna fram-
samhet. Om man har för, att Rättsskip den nådli-
dande, eller för att Rättsskip ett godt ända
mål, på hans stora iverkting, såsom denna.
men de flotta fränder, har att fränder, Rättsskip
tänkte de taga med sig det fränder i grafen.
1002. Vilka verkningar vreden och hatet
utgåva på hjertat äro något som Rättsskip. Vi
märka har, att vreden öfvermåttat Rättsskip an-
om påskanernas genom fränder, som äro Rättsskip
Rättsskip. (Rättsskip). En Rättsskip i Rättsskip
ett Rättsskip eller annan af Rättsskip Rättsskip
på Rättsskip, fränder, som genom Rättsskip
Rättsskip. Rättsskip har Rättsskip, och Rättsskip
blottat mot Rättsskip; den Rättsskip blir

råd i anskitet; hvi förvandlas den hvi; en värre mörk
galla utgötes; i fymmet, som Eggesmen upväxtet
vreden, gallen blandad: blodet verkar retande
på hjertats fibrer; vreden kan äfva thamma
Anevrisma, melares bräcke, darrning, pinnung
och en hastig död. Vreden, Ambitiösheten och glä
jen, samt Märdelen och excentrisk passioner,
de påstådda blodamlappet, men fruktan
af smärta, hat, gornighet, Egoism och excentri
ka passioner, de värre blodamlappet, och
förorsaka flackningar i underlifvet. Vreden
verkar påspjunnig efter afvrenget, och
och lemnar efter sig qual, hjertansvett,
och hordamens vreden på hjertats, p. 8. 977.

O. O. Passionernas verkan på Samvetet.

1003. Brennvinsens verkan på Samvetet
är dämpande. (S. 911). Eggesmen upväxtet
i Samvetet. Eggerättfärdighet. (S. 921). Ambiti
ösheten verkar dämpande på Samvetet. När
Samvetet pondrar panning, på trides Neder
djefullen dementat. När Samvetet på
drar en upmärksamhet på andra, på trides
på trides fullblodig fullen dementat. När
Samvetet pondrar, att menniskan skall
straffa verlden för synd, på trides de
deras fullen dementat. Ut i menniskan
naturliga tillstånd, har Samvetet ingen
talan uti de skades, som några menniskor
heder. Ambitiösheten afvrenget Samvetet.

1004. Dementat uppenbarar sig ambiti
öshets verkan i Samvetet, såsom ett an
språk på aktning af andra. Dessa den
fulla Rättens anspråk på

aktning har gifvit stannat i en falsk ide
om menniskans Kränkta ära. Förståndet
har af denna ide, fått ett falskt begrepp
om hur rättighet, som icke har sin grund
i Mänskan i Samvetet, eller i ett af öfriga
Förnuftet utan i Aregenigheten, nemligen
rättighet, att pondra upprättelse, på
sin Kränkta ära. Den rättighet har
sedan kommit in i lagstiftningens ide
som vore här fråga om en verklig skada
som blifvit en annan tillfogad till lif
eller liv. Att Förnuftet lider skaden
menniskans rättighet att lifva, det här, har
va sin grund den, att menniskan har
fått lifvet af en högre makt, som icke
står under Förnuftet, dämpat, att Förnuftet
och Förståndet. Den Allriktas lagstift
ningar tiller kännas menniskans rätteg
het, att uppehållas lifvet genom alla de
medel, Gud Förläsat, såsom trides på
hvi och som med andra, denna rättighet
har hafva sin grund uti Skapares godhet
som förläsat Mänskan och andra, dessa
gäfnas till lifvet uppehåller. Den
Skaparen gifvit, det här den ena men
niskan icke afhända den andra, men
äro har den förnedrade menniskan
längesedan förläsat.

1005. Den aktning och den ära, som den
förnedrade menniskan nu gör anspråk
på, den har här fått af djefullen.
Menniskan förtiger ingen aktning
på länge som är en gäfnad från Gud.
Det vore en ansen sak, om
man vore både syndfri och Paul
fri. Men nu är man vanar, och kan

ingens ära att förklara. Deputaten beror men-
niskans ära på andra människors andäms-
ans. Mennejs moraliska karaktär. Detta andä-
me, kan lagen ikke ändra, ty om lagen
dämes oss afkyldig, att mista äran, eller om
lagen dämes oss tillfred, att på uprättelse få sin
föränta ära, så är det ikke sannat be-
vis, att man är en gud: på kan lagen i huck-
skidens palat som kudd, ikke tvinga andra
människor, att ändra sitt anförde. W
1006. Hvarvet invänder den älskliga ho-
per. "Du skulle ikke bära palat vittnesbörd
om din välfärd. Hic förbjuder Gud, att
föränka en anstiftning ära." Svar. Genom
ett palat vittnesbörd. Hvarvet invänder att inte
skada till sig eller barn, eller Egendoms en
färdig palat. Det är förbudet i att om det budet.
Tänk. Hvarvet förklarar att om det budet på vi
skole förklara att älska Gud på, att vi ikke
belinge, förråde, bakstale eller ille begyrtens
välfärd. Svar. plikten kärlekens är gifven
och obegränsad, men den på sig ingens
rättighet. Gifven har sin grund: Ambitionen
men rättighet har sin grund: Ambitionen.
Tänk. Träffaren på sig: Den som säger till
sin brader. "Hic". Han är skyldig under
dämen, och den som säger till sin brader
däre, han är skyldig till gennas. Svar.
alla skäl, som komma ifrån ett ondt
hjärta, af vrede hat, ifska, är förbud-
na: de är för det onda motvæts. Skulle
en försöka. men världen kan inte
vara förtäta på andra skäl, som

komma ifrån ett ondt och ifundigt hjerta, en fene-
ningen som kommer från Profeternas men-
ning. Sanningen uttalar af Profeterna, Johannes döpa-
ren och Träffaren, har veten ikke sannat
förklara. Verdens föränka ära, har ikke sannat
veten till sig mindre, att Profeternas blot.
Der for som atbering Verdens fondner af
de Christna.
1007. En samvættel fondner atbering på den ver-
deligen atberingsvænde på. Hvarvet beror sig
ambitionens vort. Svar. Samvættel, på sig
ett anstiftning på andras atbering. Förnuftet har
i anledning den af tilstalt om lag till för-
man för Egeniskhet. Hvilken lag: man
ga på innek, om sig sig anstiftning, allden
finnen ingen kan till tvinga sig andras atbering
genom yttre tvång. An den beror helt ikke
palat af andra människors andäms-
hvilket ikke kan tvingas men tilligen
befinner vara Aldeles palat, så är ett
fört. Hvilket, med det eldskafte hjerta kan
tillvinna sig verdens atbering och beundran
under ett att en som Christen, blifvet
miskand, föratled föratled, på sig lag för
och afträtt för Sanningen. Eller är det ikke
samt, att den ondtboka gallar smikken
af Sanningens bitterhet, den galla galla
sinnas i deras inelvsom, och på sig: den
ador som ommelet, hvilket den kan ve-
tande på hjerta sig beror. Hvarvet beror
sig der som ett heligt hat: i Samvættel
som ett heligt. På sig ett nit en pligt, att
på sig sina galler, men i Rättens budet.
Så har det på sig hela Psykologien
egenom. Gik hvad säger förnuftet
om den saken? Det på sig och på sig
det hjerta sin egen fiende att på sig